ГОД. I. ВАРНА, 20 НОЕМВРИ 1910 ГОД. БРОЙ 36

ЦѢНА НА ВѢСТНИКА:
за България годишно . . 6 л.
за 6 мѣсеца . . . . . 3 л.

За странство год. . . 8 л.
За 6 мѣсеца . . . . . 4 л.

Всичко, що се отнася до вѣстника, се адресира: до редакцията на в-къ „Свѣткавица" — гр. Варна.

СВѢТКАВИЦА

НЕЗАВИСИМЪ ПОЛИТИЧЕСКИ ВѢСТНИКЪ.

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО ВСѢКА НЕДѢЛЯ.

Издатель-Стопанинъ: СЛ. ХРИСТОВЪ.

За обявления се плаща:
80 ст. на първа страница и 50 ст. на четвърта страница за гармоненъ редъ.

За обявления на слѣдвнитѣ пристави се плаща по 0·4 ст. на дума.

Неплатени писма не се приематъ.
Ръкописи не се връщатъ.

Георги Желѣзковъ

бивши държавенъ адвокатъ,

се установява на частна практика въ Варна. Писалище на ул „Ташъ йолу." Води и защищава дѣла прѣдъ всички сѫдилища въ царството.

КУРСЪ ПО ДАМСКИ ДРѢХИ.

Отъ 15 т. м. откривамъ едногод. курсъ по горни и долни дамски дрѣхи. Желающитѣ да посѣщаватъ курса да се отнесатъ лично до менъ 4 уч. 5 линия № 10.

М. Матѣева.

Многоуважаеми Г. Г.

Слѣдъ специализирането си въ Виена по художествената фотография, — се установявамъ въ градъ Варна и наредихъ ателието си по най послѣднитѣ изисквания на фотографското изкуство, което отворихъ за публиката отъ 1 априлъ т. г. подъ фирмата

I Модерна художествена ФОТОГРАФИЯ

находяща се въ жгловото високо здание на улица „Преславска", срѣщу хотелъ „Парижъ".

Г. г. граждани, въ ателието ми портретитѣ ще се изработватъ на I-во качествена истинска платина — Коледругъ, Гумидругъ и Матова книга, а така сѫщо ще приемамъ портрети за уголѣмяване отъ всѣка величина. до два метра фамилни групи, сѫщо ще изработвамъ портрети по желание — върху копринени, атлазени и др. платове, които ще позволяватъ да се ператъ.

Г. г. граждани, посѣтете ателието ми за да се увѣрите че другадѣ не можите намѣри подобна артистична изработка която ще задоволи и най-взискателния посѣтитель.

Посѣтете ателието ми, за да се увѣритѣ още че не трѣбва за напрѣдъ да изпращате портрета си за уголѣмяване въ странство, защото тукъ ще имате по солидна изработка.

Съ почитание:

Захария П. Жейновъ

Фотографъ.

Сѫщия притежатель на Сливенското ателие НОЖАРОВЪ".

Продава се кѫща едноетажна, съ двѣ стаи, салонъ, и антре, дворно мѣсто 400 кв. метра, въ индустриалния кварталъ, до фабриката на Ст. Мушановъ.

За споразумѣние до М. Борошовецъ, кръчмаръ.

Д-ръ Никола Трановъ

бившъ членъ на Софийски Апелативенъ Сѫдъ

АДВОКАТЪ

Писалище улица „Сливница," домъ Пананчевъ.

Търговци! Рекламирайте стоките си въ в. Свѣткавица

Ще има ли държавенъ сѫдъ?

Послѣдното събитие на деня съставлява обемистия докладъ на парламентарната анкетна комисия. Този докладъ е раздаденъ вече на народното прѣдставителство, разпратенъ е по реакции и правителственни учреждения; съ други думи, той става вече достояние на обществено, мнѣние и всѣкой може да се произнесе върху неговото значение. Ний нѣмаме още на ржка този важенъ документъ, но неговото пълно съдържание е почти възпроизведено въ столичнитѣ ежедневни вѣстници. Ний нѣма да се спираме на подробности, защото тѣ сѫ извѣстни на всѣкиго. Трѣбва тукси да се отбѣлѣжи, че ефекта отъ прочитането на разкрититѣ кражби и злоупотрѣбления е поразителенъ. Всѣкой се запитва: какъ е било възможно щото управлението на държавата да се повѣри въ ржцѣтѣ на класически бандити, като Паякова и Генадиева? Какви сѫ били, „патриотическитѣ" съображения, които сѫ повелявали на властораздавача да заиска услугитѣ на стамболиститѣ, които, освѣнъ прословуто „вжтрѣшно убѣждение," ни какъвъ другъ законъ не сѫ зачитали? Ще се намѣри ли най сетнѣ Държавенъ Сѫдъ, който да поиска смѣтка отъ тѣжко провинилитѣ се министри на бившия режимъ? Тѣзи, пъкъ и много още други въпроси измѫчватъ нараненатa обществена съвѣсть. Че стамболиститѣ — въ течение на петгодишното си черкезко управление — сѫ потъпкали всички закони на страната, това се знае отъ всички; че тѣ бъркаха въ държавната каса и безцеремонно разхищаваха народнитѣ срѣдства, въ това никой не се съмнява; че тѣ насадиха корупцията въ всички отрасли на държавното управление, това е очевидно и ясно като бѣлъ день. Тѣхнитѣ многобройни прѣстжпления сѫ разкрити и приведени въ извѣстность, остава да се издигне меча на Правосѫдието. Но да не си правимъ илюзии. Темида съ привързанитѣ очи ще остане безсилна, нейнитѣ вѣзи ще останатъ неподвижни, защото перспективата за възмездие е още твърдѣ далечъ. Демократитѣ ще се осмѣлятъ ли да привлѣкатъ подъ углавна отговорность разорителитѣ на България? Ще направятъ ли тѣ послѣденъ и върховенъ жестъ въ своето властвуване за да възкресятъ и затвърдятъ вѣрата въ правосѫдието на страната? Ний се съмняваме силно и близкото бѫдаще ще оправдае напитѣ прѣдположения. Прѣди всичко, още въ първия день при поемане на властьта, Малиновъ и Ляпчевъ направиха любезни визити на Гудева и Генадиева. Но това не бѣ достатъчно Княза издаде памятния рескритъ къмъ Гудева — безъда посрѣщне опозиция отъ новото демократическо правителство, — съ който се величаяха съмнителнитѣ заслуги на стамболовщината. Това бѣха видимитѣ бѣлѣзи, че демократитѣ ще слѣдватъ утъпкания пжть на своитѣ прѣдшественици. Послѣдовавшитѣ събития напълно затвърдиха това убѣждение въ българския народъ. И наистина, съ какво бимогли демократитѣ да се различатъ отъ стамболиститѣ? Въ изборитѣ, освѣнъ лъжитѣ, измамитѣ и демагогията, тѣ упражниха небивалъ мораленъ тероръ и изнудиха избирателния корпусъ. Въ финансово отношение — въпрѣки тържественнитѣ имъ обѣщания — тѣ увеличиха всички данъци и прѣтовариха държавния бюджетъ съ десятки милиони. Въ областьта на външната политика, тѣ извършиха множество безбройни авантюри, които костуватъ твърдѣ скжпо и скжпо на държавнитѣ интереси. По правосѫдното дѣло, тѣ надминаха и стамболиститѣ. Днесъ сѫдилищата сѫ прѣвърнати на партизански учрѣждения, сѫщински демократически клубове, въ които се раздава правда само за демократитѣ и за силнитѣ на деня. Корупцията, политическия развратъ, подкупитѣ, — всички тѣзи пороци сѫ въ пълния си разцвѣтъ. Гражданското растлѣние е пуснало дълбоки корени и демократитѣ сѫ безсилни да реагиратъ на тази все поеждающа обществена язва. Е добрѣ! Въ продължение на тригодишното си управление тѣ не сѫ дали нито едно доказателство, нито единъ примѣръ на чистоплътность, гражданска добродѣтель и „морална мощь."

Какъ тогава тѣ ще сѫдятъ прѣстѫпницитѣ отъ бившия режимъ? Иматъ ли тѣ моралното право да ставатъ обвинители и сѫдии, когато тѣхната политическа дѣятелность е съпроводена съ сѫщитѣ прѣстѫпления?

Като е така, сѫдението на стамболиститѣ за дълго врѣме ще остане откритъ въпросъ, който ще тормози съзнанието на народа за редъ, правда и законность. Ако демократитѣ имаха желание да извършватъ сѫдебна ликвидация съ дѣлата на бившия режимъ, това тѣ щѣха да извършатъ още прѣди три години. Доклада на парламентарната анкетна комисия само ще ни наумява, че България е била управлявана отъ най-низкопробни личности. Логическото заключение отъ всичко това е, че Държавенъ Сѫдъ едвали ще има.

Почитъ къмъ Толстоя.

Да поздравимъ въ лицето на Толстоя най-тържественната и най-великата мисъль, която се изправя днесъ прѣдъ човѣчеството

Като епически романистъ, Толстой е учитель на всички ни чрѣзъ наблюдението на хората, както въ вънкашнитѣ бѣлѣзи които тѣ даватъ за своята природа, така и въ тия, които тѣ пазятъ скрито; той е нашъ учитель чрѣзъ изобилието и силата на неговитѣ сюжети, съ които сѫ прѣпълнени творенията му; той е нашъ учитель за непогрѣшимия изборъ на обстоятелствата, които могатъ да прѣдадатъ на читателя чувството на живота въ неговата безкрайна сложность. И тѣзи признаци на неговия гений се намиратъ въ всичкитѣ негови съчинения.

Толстой е още за насъ единъ безподобенъ примѣръ на интелектуално благородство, на куражъ и на великодушие. Съ едно героическо спокойство, съ една ужасна нѣжность той денонсира прѣстѫпленията на обществото, което иска отъ законитѣ освѣтяването на своитѣ неправди и насилия. И затова той е добъръ между най-добритѣ.

За прѣмахване на всички социални злини, ний ще си спомняме всѣкога образа на великия апостолъ отъ Ясная Поляна, този новъ полу богъ на полята и горитѣ.

Гърция е измислила и осѫществила въ нѣколко вѣкове единъ Хомеръ, природата го е създала изведнъжъ за Русия, като е родила Толстоя, душата и гласа на единъ безкраенъ народъ, рѣката, отъ която ще пиятъ, прѣзъ вѣкове, дѣца, мѫже и пастири народни. Анатолъ Франсъ.

* * *

Толстой е най-великия артистъ на днешната цивилизация. Никой, мисля, колкото него, не е упражнилъ по силно и дълбоко морално влияние. И, чрѣзъ морално влияние, трѣбва по-малко да се разбира значителното дѣйствие върху нравитѣ, чувствата и мислитѣ на хората, отколкото тази доста тъмна сила, която отива по далечъ отколкото мисъльта, зачеква направо централния и мистериозенъ пунктъ на всѣкой животъ, въвежда въ духовната и сантиментална атмосфера, въ областитѣ гдѣто тя е още несъзнателна; но вече твърдѣ активна, единъ новъ елементъ, който избѣгва отъ всѣка анализа и видоизмѣни малко по малко химическата формула на въздуха отколкото нашата мисъль. Нѣкои артисти притежаватъ този даръ Има и други великани на мисъльта, като Зола например но тѣ не сѫ упражнявали такова влияние. Влиянието на Толстоя, въ послѣднитѣ му произведения, особенно се отразява въ единъ възвишенъ идеалъ, който може да роди човѣшката мисъль.

М. Метерлинкъ.

Левъ Толстой.

Отъ Жанъ д'Орсей.

На 82 години, слѣдъ единъ върховенъ и пламененъ жестъ къмъ уединението, Левъ Толстой умря на една гара между една навалица отъ непознати хора Знайна е скръбьта на домашнитѣ му, когато графиня Толстой намѣри писмото, въ което великия писатель изказваше желание да избѣга и никога да не се повърне къмъ живота На другия день той бѣ намѣренъ въ единъ мънастиръ; той напусна този мънастиръ и се отправи за Москва, но по пѫтя въ трена се разболя Той бѣ принуденъ да се спрѣ на гарата Астаковъ, гдѣто намѣри смъртьта.

Не ще бѫде прѣувеличено ако се каже, че името на Толстоя бѣ най-великото литературно име въ Европа; неговитѣ творения се посрѣщаха съ религиозне вълнение; всѣки неговъ жестъ се слѣдѣше съ почитание. Той имаше широко любвеобилно сърдце и затова невъзможное да се оцѣнява съ общата човѣшка мѣрка.

Роденъ въ 1828 г въ Тулската губерния, Левъ Толстой останалъ сирачѣ въ ранна възрасть, и двѣтѣ му лели се погрижили за възпитанието му. Всрѣдъ спокойната и малко меланхолична природа на Ясна Поляна, неговото дѣтинство е минало тихо, мистично и малко печално; но отъ тия години, прѣживени въ полята и горитѣ, той, и до послѣднитѣ дни на живота си, запази една нѣжность къмъ природата.

Слѣдъ като свършилъ обучението си въ университета, той се завърналъ и установилъ въ скромното си имение въ Ясна Поляна. Слѣдъ кратко прѣстояване, въ 1851 г. той отива и се причислява къмъ кавказкитѣ войски. Въ това именно врѣме въ него се сѫбужда призванието на писатель и той публикува първитѣ литературни творби *Казаци*, *Дѣтинство* и *Юношество*.

Сетнѣ избухна кримската война и младия офицеръ бѣ назначенъ да защищава Севастополъ противъ френско-английскитѣ войски. Слѣдъ свършека на ужасната обсада, той прѣдава своитѣ впечатления и въ тѣхъ вече се открива таланта на великия писатель.

Но ужаситѣ на войната възбудиха въ неговото милостиво сърдце отвращение къмъ кървавитѣ разпри. Слѣдъ сключване на мира, той подава оставка и отива въ Германия, Франция и Швейцария, за да забрави сценитѣ на ужасната човѣшка мизерия, на която той е билъ свидѣтель.

Като се завърна въ Ясна Поляна, той се посъвзе и въ тази епоха неговата мисъль прѣтърпя една дълбока и окончателна промѣна. Литератора осѣщаше призванието си на апостолъ. При това настроение се появява романа *Война и Миръ*. Слѣдъ създаването на това магистрално творение, епическо въ нѣкои страници, той започва да пиши дребни приказки за малки и голѣми, за селяни и граждани. Нѣколко години по кѫсно, 1875 г. той публикува своя прочутеленъ романъ *Анна Коренина*, гдѣто се съзира милозливостьта му къмъ ония жени, които любовьта е отклонила отъ правия пѫть; тази му милозливость се очертава най-ясно въ по новия му романъ *Вѫскресение*.

Но за извѣстно врѣме, романиста отстѫпва перото си на писателя мистикъ

Въ що се състои моята вѣра? Какво да се прави? Тия сѫ въпроситѣ които си задава, но не успява да разрѣши Толстой. Бѣлѣзитѣ на този мистицизмъ се срѣщатъ въ послѣднитѣ произведения на Толстоя, а особенно въ романа *Вѫскресение*.

Прѣди да се пресели въ вѣчностьта Толстой отправи послѣденъ позивъ за братството между хората. Ето заключителнитѣ му думи: „Прѣди всичко, да видимъ нашитѣ занятия и нашитѣ удоволствия и да се запитаме: Вършимъ ли ний онова, което трѣбва да вършимъ, или пъкъ расхищаваме безполезно този животъ, който ни е даденъ да минемъ между двѣтѣ прегръдки на нищожностьта?

Това искахъ да наумя на подобнитѣ си прѣди да се раздѣля съ живота.“

Толстой умря, но това не е само великия духъ, който изчезва: това е единъ моментъ на човѣшката съвѣсть, който влиза въ Историята.

Прѣзъ послѣднитѣ дни много яростно се разискваше въпроса дали Толстой е ималъ право да напусне своята жена и своитѣ дѣца за да се оттѣгли въ уединение и да се сѫобрази гордо съ своитѣ доктрини. По този случай ето какъ се изказва писателката г-жа Marcelle Tinayre:

„Разбирамъ скръбьта на Толстоевото семейство, но то нѣма защо да се счита за докачено отъ рѣшението на великия мѫжъ, който не му принадлѣжи; защото той го надминува и владѣе. Такива хора не може да се затворятъ въ крѫга на длъжноститѣ и обикновеннитѣ чувства. Тѣ сѫ анормални и затова трѣбва да ги почитаме и да се обхождаме съ тѣхъ като такива.

Толстой е далъ на своитѣ отражението на своята лична слава и материалната згода отъ неговитѣ първи съчинения. Пакъ за своитѣ, той се отказа отъ своята мечта на уединение

Брачния романъ на Левъ Толстой.

Послѣдния жестъ на Толстоя — да прѣкара послѣднитѣ дни на живота си въ нѣкой мънастиръ — привлѣче вниманието на цѣлия свѣтъ. Ето описанието, което прави балдъзата на великия покойникъ върху неговия животъ:

„Бѣхъ двайсетъ годишна, когато за първъ пѫть видяхъ графъ Левъ Николаевича Мария Николаевна, оженена за единъ далеченъ братовчедъ, прѣкарваше зимата въ Москва У нея за първъ пѫть срѣщнахъ двамата братя Толстой, Левъ и Николай. И двамата твърдѣ много ни приличаха; тѣ си играяха съ насъ и ни расказваха разни истории; но Левъ Николаевичъ, увлѣченъ отъ свѣтския животъ, на рядко се вѣстяваше. Николай често ни казваше:

— Левочка пакъ си облѣче нови дрѣхи, тури бѣла връзка и отиде на бала.

Това бѣ слѣдъ войната. Описанията за обсадата на Севастополъ ни вълнуваха. Левъ Николаевичъ още носѣше офицерската форма, драговолно расправяше своитѣ спомени и често казваше:

— Ето, дѣца мои, ето. . . . .

Никой не го слушаше съ такова внимание както сестра ми Соня. Тази, която трѣбваше по кѫсно да стане негова, се въсхищаваше отъ автора на *Дѣтинство и юношество*. Тя бѣ записала въ албума си слѣдната негова фраза:

„Гдѣ може да се намѣри тази прѣснина на идеи, тази безгрижность, тази потрѣба отъ нежность, които испълватъ душата на дѣтето? Коя възрасть на живота може да бѫде по добра отъ оная, гдѣто най-високитѣ добродѣтели ни тласкатъ за извършване на добри дѣла?

Нашата първородна сестра Лиза, която бѣше съ тихъ и хладенъ характеръ, написа върху сѫщия листъ на албума:

„Колко си дива, Соня!“

Визититѣ на Левъ Николаевича бѣха всѣкога ненадѣйни, нѣкой пѫть твърдѣ къси и нѣкой пѫть твърдѣ продължителни. Когато го поканяхме, той не дохождаше; безъ да бѫде поканенъ, той дохождаше ненадѣйно, вечерь или пъкъ денемъ. Неговия разговоръ бѣ особенно интересенъ за менъ; той се интересуваше отъ всичко и бѣ любезенъ съ млади, стари, дори и съ слугитѣ; той привличаше всеобщото внимание чрѣзъ прѣлестьта на своята доброта. По това врѣме той пишеше въ своя интименъ дневникъ:

„Едно могущо срѣдство за да постигнешъ щастие е да курдисашъ около себе си безъ нѣкое правило, но отъ всички страни — нѣщо като нѣкое паяжино платно на любовь, въ което се залови всичко прохадящо: стара жена, дѣте, слуга. . .“

Една отъ неговитѣ главни теми бѣше първоначалното обучение и дѣтѣ училища, които той организира тогава въ своята кѫща въ Ясная Поляна. Спомнямъ си и за едно негово четение, съ високъ гласъ, една вечерь, на *Първа любовь*, отъ Тургеневъ. За да не ме испѫдятъ — понеже азъ бѣхъ още малка — азъ се прѣсторихъ на заспала върху канапето. Слѣдъ четението завързаха се разговори. Тогава Левъ Николаевичъ заяви — още помня думитѣ му — че любовьта на единъ шеснайсетгодишенъ младежъ, подобенъ на героя на новелата, е най-силното и чисто чувство, което човѣкъ испитва прѣзъ цѣлия си животъ. Любовьта на бащата въ сѫщото описание, спорѣдъ него, бѣше порочна и фалшива.

По това врѣме той отиде въ Самара за да се лѣкува. Една силна кашлица го измъчваше: и двамата му братя умряха отъ охтика. Отивайки за Самара, той се отби въ Москва и ний го приехме твърдѣ любезно, както и двамата негови ученици отъ Ясная Поляна. Това посѣщение остави въ сестра ми Соня нѣщо печално, което азъ забѣлѣзахъ; затова азъ я попитахъ:

— Обичашъ ли и графа?

Тя ми отговови:

— Не зная.

И наистина, тя не знаеше. Тя бѣ трогната, развълнувана. Но скоро двѣ стари гувернантки-германки распрѣснаха слухътъ, че графа дохожда въ кѫщи не за Соня, а за голѣмата ни сестра.

Левъ Николаевичъ се мислеше за грозенъ и това съзнание го терзаеше това той често ми казваше. Но той не подозираше, че неговия погледъ бѣ омаенъ, че неговата мисъль завладяваше човѣка.

Ний посѣтихме Ясная Поляна; азъ обитавахъ стаята въ долния етажъ, която послѣ Левъ Николаевичъ направи работенъ кабинетъ и която четката на Репина обезсмърти. Какви приятни впечатления възбужда у менъ спомена за устроенитѣ около Ясная Поляна разходки! Левъ Николаевичъ пѣеше и ний всички пригласяхме. Тогазъ ми се струваше, че околната природа, залѣзващето слънце, красотата на дърветата и езерото, че всичко това сѫществуваше само за насъ, и по-напрѣдъ като че ли не е сѫществувало . . .

Мѣсецъ по кѫсно, ний отидохме у

и строгость: той страдаше отъ постоянното п отиворѣчие между своитѣ идеи и дѣла; и това противорѣчие изглеждаше на послѣователитѣ му, като нѣщо недостолѣпно. . . . . .

„Прѣди да умре, той пожела най сетнѣ да осжществи истинския Толстой Той пожела да завѣщае на народа своитѣ послѣдни творения и да тръгне по пжтинцата самичъкъ, като бѣднякъ Семѣйството му може да се огорчава, но то нѣма право да се ядосва. Толстой не му длъжи повече нищо, дори и паритѣ си. Азъ мисля, че дѣцата на единъ гениаленъ мъжъ нѣматъ *право* върху творенията на своя баща, противъ волята на този баща, който ги е отглѣдалъ и въспиталъ“.

Отъ друга страна, Габриелъ Трарио пише:

„Струва ми се, че всичкитѣ негови книги, отъ чудесната новела *казаци* до послѣдния му романъ *Възкресение*, свидѣтелствуватъ за усилието и мъката на единъ мистикъ. който се стрѣми да разруши връзкитѣ на свѣта за да избѣга въ абсолютното. Отъ тази гледна точка, недавнашния му побѣгъ съставлява завършека на една еволюция, която е траяла 62 години Това е дѣло на християнинъ, въ първобитния с исълъ на думата. И собственно християнската традиция трѣбва да е отслабнала твърдѣ много за да се удивляваме на Толстоя. Дали той добрѣ стори, или пъкъ е сгрѣшилъ, върху това мъчно можемъ да се произнесемъ:

Работата на мистика е точно да надмине тѣзи бавни заключения и да се обзаложи за воитѣ рискове. Това е неблагоразумно, но твърдѣ смѣло. Що се отнася до менъ азъ свалямъ шапка прѣдъ неговото величие“.

ПРѢДИ да застраховате живота си изучете новитѣ, НАЙ ИЗНОСНИ И ЛИБЕРАЛНИ тарифи на старото Дружество „АНКРЪ.“ Капитали и фондове 196.000,000.

Свѣдѣния безплатно.

Прѣдставители въ Варна:
ЧИМШИРОВЪ & СРЕБРОВЪ.

Хроника

Пакъ по Холерата.

25-тѣ души, които бѣха изолирани въ болницата „Параскева Николовъ“, сж *освободени* и градътъ ни е вече съвършенно чистъ отъ холера. Дошла холерата съ такава ярость, готвѣше се безмилостно да покоси живота на повече отъ 50% отъ Варненското население, но на самия прагъ, при появяването си още, тя бѣ посрѣщната отъ доблѣстнитѣ и самоотвержени Варненски санитари, които веднага я атакуваха и жестоко поразиха Въ цѣлата тъзи борба, ний бѣхме свидѣтели: Още при появяването на първия холеренъ случай. всички лѣкари и фелдшери бѣха на кракъ. Веднага тѣ зарѣзаха своитѣ семѣйства и съ рискъ на живота си започнаха страшната борба. Съ усиленъ трудъ, тѣ се мжчеха да предотвратятъ това опасно зло

Прѣкараха много безсънни нощи, не ояли, по цѣли дни на крака, тѣ испълниха своя общественъ дългъ. Ний мислиме че Варненския общински съвѣтъ не трѣбва да остане хладнокръвенъ къмъ тези господа, които спасиха живота на нѣколко стотинъ Варненски граждани Както обикновенно се практикува въ подобни случаи, общ. съвѣтъ трѣбва да отпусне по една извѣстна сума парично възнаграждение на всички санитари, които сж участвували въ тази борба. Това ще послужи като отплата на тѣхния усиленъ трудъ, а отъ друга страна и за насърдчение при подобни случаи.

Редакцията на в. „Свѣткавица отъ своя страна изказва искренна благодарность на всички труженци, които вземаха участие въ тази борба.

Ударенъ параходъ.

Който види вълна хука, не хука, който не го види, два пжти повече хука. Софийската ежедневна преса, особенно в. „Поща“ и Дневникъ,“ вѣрни на традицията си, да гледатъ на нѣщата само прѣзъ своитѣ очила и да виждатъ „комаря“ като „камила,“ съ явната цѣль да падатъ повече галагани, тѣ съвършенно изопачаватъ фактитѣ, като ги окрасяватъ съ небивали гарнитури и съ това, вмѣсто да прѣнесатъ полза, правятъ лоша услуга на българското общество. Порано, при холерния случай въ Варна, тѣ едвали не изкараха, че Варна е въ пламъци и хората отъ страхъ почнали да мрътъ Сега, не по малко шумъ дигнаха и около сблъскването на българския параходъ „Борисъ“ съ английския „Хегморъ“. Написаха тѣ по цѣли колони, озаглавени съ чудновати заглавия: „сблъскване между два парахода, суматоха. издавени пасажери, паника, тревогата въ Варна“ и пр. и пр. Който прочете само заглавието на тѣзи колони, неволно почва да съжалява за участьта на варненци, че едвамъ още не успѣли да се отървать отъ едно зло „холерата,“ сполѣтѣха на друго „зло.“ А въ сжщность работата е *много проста*. Английския параходъ „Хетморъ“ при дигане котва отъ варненското пристанище, случайно е закачилъ българския параходъ „Борисъ.“ но отъ това сблъскване не е имало никакъвъ „прѣчупенъ кръстъ,“ а паники, суматохи и тревоги съвсѣмъ е нѣмало. Борисъ,“ здравъ и читавъ, завчера замина за Цариградъ.

Мината „Соте-Харле“

Втората комисия, назначена за испитанието на мината „Соте-Харле,“ прѣди три мѣсеца е пуснала нѣколко парчета въ Варненския заливъ за пробване силата ѝ. Обаче, слѣдъ нѣколко врѣме, когато комисията е отишла да ги търси на мѣстата, кждѣто ги е поставила, тѣ не се оказали тамъ, тъй като всички сж били *скжсани* отъ вжжата, съ които били вързани.

Едвамъ слѣдъ дълго търсене сж успѣли да ги съберать изъ морското дъно, но пакъ не сж могли да съберать всичкитѣ. Една отъ най-немирнитѣ мини се е доста отдалечила отъ своитѣ приятелки и безслѣдно изчезнала. Отъ десеть дена комисията употрѣбява усиленъ трудъ за намиране „немирницата“ Сега се учимъ, че на 17 т. м., парахода „София,“ при пристигането си тукъ отъ Бургазъ, е донесалъ опакована като багажъ една полуразбита мина, адресирана до Н-ка на Флота.

Сигурно мината се е разходила изъ Цариградското пристанище и е съобщила българския секретъ. Ще слѣдимъ, какво наказание ще опрѣдѣли българския „адмиралъ“ (?) на непослушната шпионка.

Делфинъ.

Интерпелация.

Пакъ за мината „Сотехарле.“ Единъ народенъ прѣдставитель запитва военния министръ какво мисли да прави, когато съ доставката на тази негодна мина държавата е ощетена съ стотини хиляди левове Спорѣдъ рапорта на първата комисия, отговорностьта по тази доставка пада върху началника на флота. Пъкъ и втората комисия едвали ще може да даде друго заключение Ще се повърнемъ.

Исхвърленъ отъ буритѣ корабъ.

На послѣдъкъ силнитѣ южни вѣтрове нанесоха много пакости на нѣкои морски пристанища. Особено пострада пристанището на гр. Балчикъ. Много лодки и мауни бѣха поврѣдени, а нѣкои съвършенно строшени. Гимията „Багдатъ“ подъ турско знаме, натоварена съ 140 тона овѣсъ е била исхвърлена на брѣга и сигурно обрѣчена на потъване.

Увѣдоменъ за това команданта на Българския параходъ „София„ г нъ А. Пруткинъ веднага е взималъ разрѣшение отъ дирекцията на Българското Параходно Д-во и съ парахода се е отправилъ къмъ мѣстопроизшествието. Слѣдъ 6 часовъ усиленъ трудъ, всрѣдъ общъ ентусиазъмъ, той е успѣлъ да извлѣче потжващия корабъ.

Кораба, заедно съ стоката, е билъ застрахованъ прѣдъ едно Цариградско Д во за 40,000 лв

Само стоката, която възлиза на 15,000 лв., е на Варненския търговецъ Прѣзенти. Ний вѣрваме, че г-нъ Презенти не ще остави невъзнаграденъ този доблѣстенъ капитанъ, който се притѣче на помощь въ такъвъ критически моментъ

Палячо въ Варна.

Той пристигна въ четвъртъкъ слѣдъ обѣдъ Посрѣщнаха го само петь души. Отъ гарата слѣзе направо въ окржжното управление. Като минуваше прѣзъ града, той се озърташе като нѣкое крастово яре. Съ разнебитенъ духъ испадналъ въ дълбоко униние, той едва наумяза живата фигура на оня шорлопчия, който отъ балкона на градската община приказваше за „кибритени клечки“ и пенджаржьеадж Той е заприличалъ на нѣкоя ярешка мумия, която отвръщава чо! вѣка. Тъй минува свѣтската слава-

Отговора на тронното слово.

Завчера отговора на троньото слово билъ поднесенъ па царя. Той билъ въ твърдѣ весело настроение и билъ любезенъ съ народнитѣ прѣдставители, съ по-вечето отъ които е бесѣдвалъ. Царя и съ стамболиститѣ бѣ крайно любезенъ; даже прѣди да ги изпатири, той ги почерпи съ шампанско . . . . . за да подслади горчивия хапъ.

Лични.

Миналия петъкъ пристигна въ града ни г. А Франгя, членъ отъ централното бюро на Прогресивно либералната партия. На слѣдующия день той отпжтува за Каварна кждѣто е държалъ политическа рѣчь. Спорѣдъ полученитѣ отъ Каварна сведения, рѣчьта на г. Франгия била посрѣщната съ всеобщо удобрение Г Франгя отпжтува за София, като обѣща наскоро да посѣти нашия край

Линията Девня-Добричъ.

Научаваме се, че желѣзно-пжтната линия Девня-Добричъ щѣла да се открие на 1 Декемврий. Дано и този пжть не ни излъжатъ, защото отъ два мѣсеци насамъ се протака въпроса за откриванието на тази линия.

Аеропланъ надъ София.

Въ София е престигналъ младия руски въздухоплаватель Масленковъ. Столичнитѣ ежедневници сж прѣпълнени съ подробности върху сполучливитѣ излѣти на смѣлия въздухоплаватель. Софиянци се надпрѣварвали да се любуватъ на хвърчащата машина, която лѣтяла въ небеснитѣ висини.

Театрални.

Отъ единъ мѣсецъ насамъ, Варненската театрална трупа „Смѣхъ и Сълзи“ се намира по обиколка изъ провинцията. До колкото се простиратъ нашитѣ свѣдения, на всѣкждѣ тя е имала голѣмъ успѣхъ.

Тѣзи дни трупата ще се завърне въ Варна и на ново ще започне своитѣ прѣдставления.

Д-во „Анкръ.“

Приятно ни е да съобщимъ, че нашитѣ добри приятели Хр. Чимшировъ и Сребровъ, агенти на Българското Параходно Д-во, сж вземали и прѣдставителството на най старото и солидно Д во за осигуровки „Анкръ“.

Пожелаваме имъ добъръ успѣхъ въ новото прѣдприятие.

Аптекарски.

Върховния медицински съвѣтъ е разрѣшилъ на аптекаритѣ въ гр. Варна за напрѣдъ да дежурятъ въ праздинчни дни само въ двѣ аптеки, а останалитѣ да бждатъ затворени, както това е разрѣшено въ нѣколко града въ царството.

дѣда ми. И Левъ Николаевичъ пристигна наскоро. По това врѣме азъ бѣхъ свидѣтелка на слѣдната сцена. Една вечерь, слѣдъ като играчитѣ на карти напуснаха играта и минаха въ залата за ядене, азъ се скрихъ задъ пияното за да не ме накаратъ да пѣя; отъ тамъ, забравена отъ всички, азъ забѣлѣзахъ Левъ Николаевичъ сѣдналъ до Соня. Съ тебеширъ той написа върху покривката на масата нѣколко букви, съдържанието на които Соня веднага отгатна:

„Въ сѣмейството ви погрѣшно мислятъ, че дохаждамъ за сестра ви Лиза. Разубѣдете *ония*, които мислятъ това.“

Той избърса тия букви и написа други:

„Вашата младость и потрѣба отъ щастие ме каратъ да осѣщамъ моята възрасть и моята невъзможность да бжда щастливъ.“

На слѣдующия мѣсецъ, той писменно поиска ржката на сестра ми. На другия день, праздника на майка ми, стана официалния годежъ: поздравленията на поканенитѣ гости смекчиха лошото настроение на баща ми, който искаше да ожени по-напрѣдъ първородната си дъщеря.

Минувамъ къмъ периода, все продължителенъ и мжчителенъ за годеницитѣ, който прѣдшествува свадбата имъ. Веднага слѣдъ вѣнчавката, младоженцитѣ трѣбваше да отпжтуватъ за Ясная Поляна Указа се, че всичкитѣ колосани ризи на Толстой били скътани и турени въ колата отъ слугата му. Като поиска да се облѣче и не намѣри риза, той изпрати да му донесатъ отъ кжщи. Тази случка забави съ единъ часъ церемонията, която бѣ отпразнувана въ Кремлинъ.

Къмъ полунощь, колата напущаше перона на нашата кжща. Збогуванията на майка ми и сестра ми бѣха повече отъ печални. Левъ Николаевичъ помогна на Соня да сѣдне, която бѣ обляна съ сълзи; слугата затвори вратичката на колата и конетѣ тръгнаха *при плачътъ* на майка ми.

Соня ми писа слѣдъ тия печални дни, тя ми описваше своето щастие, своята кжща и любовьта, на която се радва ежечасно и отъ всички страни.

Боя се да помисля за бждащето, казваше тя Друго бѣ като бѣхъ мома, но сега вече нѣма тази мечта. Човѣкъ вижда своята сждба и се бои да не я изгуби. Ти ще ме разберешъ, когато се оженишъ.“

Въ сжщото врѣме и Левъ Николаевичъ ми писа за живота на Соня. Той добавяше:

„Збогомъ, дѣте. Дано Богъ ти даде щастие подобно на моето. Отъ него нѣма по-голѣмо въ свѣта.“

Въ Чужбина.

Германския императоръ притѣжава голѣмата слабость да дърдори всевъзможни глупости Недавна той бѣ произнесълъ една рѣчь въ Кенигсбергъ, която възбуди буря отъ негодувание. Сега дойде врѣме да се поиска смѣтка за дързостьта и необмисленото му поведение. И прѣди двѣ години той бѣ произнесълъ глупави рѣчи, но тогава рейстага и канцлера Бюловъ го обуздаха

Прѣди двѣ седмици, социалистическия депутатъ Ледебуръ отправилъ интерпелация къмъ канцлера Бетманъ Холвегъ. При развиване на интерпелацията си, Ледебуръ казалъ:

„Прѣди двѣ години императора бѣше обѣшалъ повече да не говори публично или даже въ частни разговори, безъ да се съвѣщае съ отговорния канцлеръ.

Отъ гледна точка на социалистическата агитация, ний бихме желали щото Вилхелмъ повесто да говори така. Една негова рѣчь ни принася повече полза отколкото всички други рѣчи на нашитѣ противници. Обаче, ако днесъ ни е протестираме, това е защото оржжията не сж еднакви Ако ний говоримъ противното на проповѣдваното отъ Вилхелма, тогава ще ни прислѣдватъ за оскърбление на особата Съ своитѣ рѣчи, императора компрометирва уважението, честьта и сигурностьта на германската империя. И самия принцъ Бюловъ бѣ призналъ, че тѣзи императорски рѣчи сж врѣдни.

Императора, като призовава на помощь бенедиктинцитѣ, калугеритѣ, цѣлата католическа църква и папата, той се ангажира въ твърдѣ опасенъ пжть Именно този пжть погуби Тюартитѣ въ Англия, Бурбонитѣ въ Франция и недавно Мануела въ Португалия.

Личния режимъ трѣбва да исчезне! Най сетнѣ трѣбва да се прѣмахне управлението на юнкеритѣ. Народа трѣбва да бжде свободенъ и самичъкъ да се управлява съ помощьта на референдума

Ний ви наумяваме на васъ радикали, че ний приемаме съ радость вашето сътрудничество: инъче, вий сте погубени. Защото ний и самички можемъ да водимъ борбата.

Ний прислѣдваме нашата цѣль, която е републиката!“

Рѣчьта на социалистическия трибунъ произвела дълбоко впечатление. Защото, за първъ пжть въ рейстага германскитѣ съциалисти заявяватъ, че тѣ желаятъ въстановяване на република.

Въ отговоръ на интерпелацията на Ледебуръ, канцлера, Бетманъ Холвегъ казалъ:

„Съ тъзи интерпелация се преслѣдва не толкова цѣльта да се защити конституцията противъ прѣдполагаеми нарушения, но по-скоро да се изложи крайната цѣль на социализма, която цѣль е републиката Социалиститѣ никога така искренно не сж казвали това.

Истина е, че императора произнесе рѣчь въ Кенигсбергъ, гдѣто сж коронясани прускитѣ царе. Но тази рѣчь потвърдява монархическия принципъ, върху който почива пруското конституционно право; туй потвърждение бѣше съединено съ изражението на едно дълбоко религиозно убѣждение, което се сподѣля и отъ народнитѣ маси.

Прускитѣ царе отъ вѣкове сж свързани съ своя народъ и въ развитието на пруската монархия Хохенцолеритѣ сж създали днешната пруска държава. И затова прускитѣ царе спрямо своя народъ сж царе по право. Вашия смѣхъ, г-да социалисти, нѣма да измѣни историята. Защищавайки императора и царя, азъ стоя върху почвата на конституцията; и ще стоя върху тази точка съзнавайки отговорностьта, която ми се пада.“

Въ дебатитѣ по разискването на тъзи интерпелация сж взимали участие и други депутати. До колко тия дебати сж били оживленни, това може да се сжди отъ думитѣ на социалистическия депутатъ Давидъ:

„Ний не сме поданници, а сме граждани. Ведно съ короната, и Рейстага е една суверена инстанция. Вий ще видите това въ прѣстоящитѣ избори.“

Печатница „Просвѣта“ — Варна.

Нова Библиотека. Отбрани произведения изъ всемирната литература; добри прѣводи отъ познати български писатели. Излиза седмично. Отдѣленъ номеръ — 30 ст. *Абонаментъ за 10 номера — 3 лв. прѣдплатени.*

Търсятъ се дѣятелни настоятели.

Адресъ

1—3 *Книгоиздателство „ЗНАНИЕ“ — София.*

Д-ство „Рѣшителность“ въ Варна

има фабрика за работене на модерни мобели, врати прозорци и всѣкакъвъ видъ столарски издѣлия.

Има складъ на ГОТОВИ МОБЕЛИ въ дюгеня на г. Апостолидисъ, ул. „Аспарухъ“, близо до „Пазаръ Парушъ“.

Приема и поржчки.

Работа солидна и изящно хубава. 7—10

Важно извѣстие

за г-да търговцитѣ.

Съобщавамъ на г-да търговцитѣ, че вече ми пристигнаха въ

ПЕЧАТНИЦАТА „ПРОСВѢТА“

повече отъ 100 вида най разнообразни букви и орнаменти за

бланки, фактури, полици, чекове, търговски тефтери, циркуляри и пр.

Поржчкитѣ изработвамъ, по желание, съ два и повече цвѣта

СЪ СЪВЪРШЕННО НАМАЛЕНИ ЦѢНИ.

За улеснение на г-да търговцитѣ, снабдихъ печатницата си съ **телефонъ № 254** и държа винаги на тѣхно разположение човѣкъ за прием. и прѣд. поржчкитѣ

Съ Почитание:

Слави Христовъ.

Фабрика „ЯГОДА“, Гара Шуменъ

за винени коняци, мастики, вермутъ, битери, ликьори и др.

на

Маринъ П. Паскалевъ & С-ie

Единствена въ България конячна фабрика съ двойна парна дестилация и най-модерна филтрация.

Цѣноразписъ при поискване — франко. 9—15

ЛИТОГРАФИЯТА

на

П. ЗЕНГИНОВЪ & С-ie — ВАРНА,

е снабдена съ всичкитѣ принадлѣжности: моторъ и специалисти работници, приема да изработва по най-модеренъ начинъ: акции, чекове, полици, фактури, бланки, всѣкакъвъ видъ етикети, визитни карти, свадбени билети, торбички за брашно, мишени за войската, корици за тетрадки и блокове, реклами и всички други литографически работи.

Съ най-износни цѣни

Работа чиста, бърза и гарантирана.

Съ почитание: **П. Зенгиновъ & С-ie.**

Важно за г-да строителитѣ

Христо П. Овчаровъ

Гара Шейтанджикъ.

Съобщавамъ на г-да строителитѣ, че се установихъ въ гара Шейтанджикъ и открихъ собствена кариера за прочутитѣ и удобрени отъ самото Министерство на Общ Сгради, Шейтанджишки камани, отъ които доставлявамъ на износни цѣни, като: **цокъль, стъпала, подпрозорци, булдуари, парапети, плочи за постлане дворове и др.**

За споразумѣние отъ провинцията направо до менъ, а за града Варна, до **Петръ П. Овчаровъ & С-ie.**

Съ почитание:

10 10 Христо П. Овчаровъ.

Печатница „Просвѣта“ — Варна.